

[Foged.]

lig talt den nugældende lov ud af funktion. De skattelignende myndigheder har en myndighed, der går ud over, hvad de fleste borgere skønner rimeligt, og derfor må også det ændres. Endelig er større tillid en nødvendighed, og det er også nødvendigt, at landsskatteretten bliver frigjort fra sit tilhørsforhold til de skattelignende myndigheder.

Den højtærede finansminister omtalte tilhørsforholdet til de administrative organer. Jeg har i dette tilfælde ikke ment de administrative organer vedrørende finansministeriet og skattedepartementet, men de skattelignende myndigheder, og til de skattelignende myndigheder, ligningskommission, skatteråd o. s. v., har landsskatteretten et nært tilknytningsforhold, som mange skatteydere finder er for nært.

Jeg håber, at vi med dette forslag over for befolkningen kan bevise vor vilje til uden alt for stærkt pres, som professor Thøger Nielsen sagde, at løse denne opgave. Der er allerede fra mange forskellige sider angivet retningslinjer for en fremtidig ordning, men som sagt, jeg finder det rigtigst, i lighed med hvad der ofte har været tilfældet med betydende lovgivning, at give sagkyndige lejlighed til en nøje gennemgang af problemerne, hvorefter de kan forelægge deres resultater for folketinget. Jeg håber, at udvalget vil være i stand til på ét år, højst to, at fremkomme med en betænkning.

Den nuværende landsskatteret er opdelt i to afdelinger, en for indkomst og formue og en for vurderingsklager. Det har tidligere været fremhævet, at vurderingsklagerne i videst muligt omfang bør forelægges specialister, håndværkere, landbrugere, ejendomsrådgivere o. s. v. Jeg skal gerne over for den højtærede finansminister give udtryk for, at det inden for dette område er min opfattelse, at lægmandselementet stadig vil have stor betydning, og at drøftelserne derfor efter min mening ikke ensidigt skal gå ud på, at lægmandselementet skal ud af området. Skulle udvalget komme til den opfattelse, at der kan bygges noget op også med lægmandselementet indbefattet, har jeg intet derimod; kun mener jeg, at den nugældende ordning ikke kan anses for betryggende.

Lad mig til sidst præcisere, at en nyord-

ning ikke tager noget som helst sigte på at værne „skattesnyderen“. Hans sag kommer for øvrigt oftest til behandling på en helt anden måde; det er forholdsvis sjældent, at han selv anmelder en klage. Forslaget tager sigte på at forbedre forholdet mellem skatteyder og ligningsmyndigheder, og jeg anbefaler forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting og takker endnu en gang den højtærede minister for den gode modtagelse.

Holger Eriksen: Det er min opfattelse, ikke blot at landsskatteretten har arbejdet fortræffeligt, men også at der i befolkningen i almindelighed er stor tillid til dens afgørelser. Hvert år offentliggør den jo et væsentligt uddrag af sine kendelser, deriblandt formodentlig de mest principielle, der bliver læst grundigt af mange. Man får gennem dem et indtryk af, at det er lykkedes landsskatteretten at fastlægge en bestemt linje gennem vor skattelovgivnings ret indviklede bestemmelser. Tilfredsheden gælder naturligvis ikke dem, der ikke får medhold, men det er noget, som enhver ret kommer ud for; den gælder ikke den lange tid, der ofte hengår, inden kendelserne afsiges, men dels er det ikke i alle tilfælde landsskatterettens skyld, dels er det et spørgsmål om at stille tilstrækkeligt mandskab til rådighed for landsskatteretten.

Nu vil den ærede ordfører for forslagsstillerne have nedsat et udvalg, der skal undersøge, om man kan finde en endnu bedre form for landsskatterettens organisation og arbejdsform. Det kan jeg lige så lidt som den højtærede finansminister have noget imod, og for så vidt kunne jeg slutte hermed, idet der senere vil blive anledning til at drøfte det, der eventuelt skal komme i stedet, når et sådant udvalg har afgivet sin betænkning; men da den ærede ordfører for forslagsstillerne i høj grad har begyndt denne diskussion allerede nu, omend ikke just i dag, så ved fremsættelsen af forslaget, finder jeg anledning til at gøre nogle foreløbige bemærkninger derom.

Der siges, at man skal give den enkelte skatteyder den bedst mulige retsbeskyttelse. Det vil enhver kunne underskrive, men deri ligger ikke blot, at man sikrer, at ingen kommer til at betale mere, end han skal efter loven eller lovene, men også at ingen